

Eveniment
Proiecția filmului *Ștefan Luchian* în prezența actorului Ion Caramitru.

»Pagina 2

Omagiu Killer Films
Petrecărețul și Swoon.

»Pagina 4

Interoga TIFF
Dieter Kosslick, directorul Berlinalei - impresii despre TIFF.

»Pagina 5

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF

#9

Sâmbătă, 9 iunie, 2012

www.tiff.ro | www.tiff.tv

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE FILM TRANSILVANIA

EDIȚIA 11, 1-10 Iunie 2012
CLUJ-NAPOCA

English Pages: 12 - 14

Piața unirii: *Hai să trăim împreună!*

Prezentat în cadrul Festivalului Internațional de la Locarno, filmul lui Stéphane Robelin spune povestea a cinci prieteni, Claude (Claude Rich), Annie (Geraldine Chaplin), Jean (Guy Bedos), Albert (Pierre Richard) și Jeanne (Jane Fonda).

Claude este playboy-ul ratat, Annie este burgheză și convențională, Jean este activist politic nepuțințios, Jeanne este feministă iar Albert petrecăreț și fost playboy. Aflați la o vârstă înaintată, în fața inevitabilelor probleme de sănătate și a singurătății, cei cinci hotărăsc să se mute împreună pentru a-și ține de urât și pentru a se susține indeferent de ce le va aduce restul vieții. Cu o sinceritate

debordantă, fără nicio falsă pudoare, fără niciun șantaj emoțional, personajele creează o lume plină de candoare fără să fie penibile, își spun poveștile cu o semnificativă doză de umor. În ciuda diferențelor dintre ei, în ciuda greșelilor din trecut și a dramelor, peste care reușesc mereu să treacă, indiferent de vârstă, cei cinci sunt legați de o prietenie sinceră. Își ascund unul altuia problemele, astfel protejându-se, petrec fiecare moment cheie bând șampanie și răsând de

proprile eșecuri. *Et si on vivait tous ensemble?* / *Hai să trăim împreună!* este intim și direct. Da, oamenii de vârsta a treia fac sex, da, se masturbează, merg la prostituate, iau pastile, au fantasmе. Au secrete și orgolii și, în ciuda iminentului sfârșit, nimeni nu este resemnat. Actrița Geraldine Chaplin va fi prezentă la proiecția de astăzi a filmului de la ora 21.45 de la Ursus Open Air - Piața Unirii.

Monica Felea

Cinematografele TIFF

- **FLORIN PIERSIC**
P-ța. Mihai Viteazul, nr. 11, 0264 530 521
- **ARTA**
Str. Universității, nr. 3
- **VICTORIA**
B-dul Eroilor, nr. 51, 0264 333 083
- **MĂRĂȘTI**
str. Aurel Vlaicu, nr. 3
(în spatele stației "Arte Plastice")
- **ODEON CINEPLEX**
(în incinta Polus Center), 0264 - 202 000
- **CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR**
P-ța. Lucian Blaga, nr. 1-3, 0264 598 024
- **URSUS OPEN AIR**
(Piața Unirii)
- **INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ**
str. I.C. Brătianu, nr. 22, 0264 598 551
- **MĂNĂȘTUR OPEN AIR**
(la terenurile de sport, în zona complexului „Nora”)
- **MARTY CAFE**
Victor Babeș 39
- **Galerie Muzeul de Artă**
Piața Unirii 30
- **BOILER CLUB**
Henri Barbusse 59-61
- **Casa TIFF**
Str. Universității, nr. 6, 0264 207 070

DONCAFÉ

Aperitiff

Redactor șef: Elena Gangan
Laura Popescu

Redactor șef adjuncț: Iulia Valeri Matcovschi
Cătălin Mesaru
Andra-Daria Szasz
Mark Racz

Redactori: Vlad Gherman
Razvan Șut

Graphic design: Carmen Gociu
Andrei Pastuhov

Pagina de engleză: Martin Blaney
Jay Weissberg
David Robinson

Ilustrație: Matei Branea

Distribuție: Ionuț Husti

Reporteri: Oana Moisil
Ion Indolean

Tipărit la: Media Pro

Proiecții speciale

Ștefan Luchian

B iopic din Epoca de Aur despre unul din marii pictori ai neamului. Nu sună prea convingător, dar, la două decenii de la premieră, filmul lui Nicolae Mărgineanu s-a păstrat surprinzător de onorabil. Parazit de doar câteva texte comuniste inerente epocii, portretul artistului are o doză de umanitate suspect de mare pentru reperele și standardele deceniului opt. Drama unui om incapabil de compromisuri și pupincurisme (foarte necesare avansării prin mediile artistice), revolta unui intelect cablat la sensibilitățile revoluționare de prin artele pariziene și vieneze și umilitoarea boală incapacitantă triumfă peste discutabilele partipris-uri istorice. Ion Caramitru, june actor uimitor în rolul complex al artistului cu destin tragic, nuanțează toate emoțiile și frământările inerente unui suflet captiv în corpul bolnav

(scleroză în plăci). Uluitor de subtil, jocul protagonistului reușește să confere pictorului un halou de umanitate vulnerabilă. Din regie și scenariu, Nicolae Mărgineanu încearcă să evite pășunismele toxice și glorificările debile pe care contextul istorico-artistic le-a avut drept dogme. Tușele lui Luchian, groase și puternice nu se regăsesc în abordarea regizorală, subtilă și echilibrată. Care își permite momente ludice (o cursă de biciclete, un conflict în masă al artiștilor dus înspre caricatural) și nimereste prin colțuri pline de poezie vizuală (o acuarelă în ploaie, un moment ofelian tratat în manieră pre-rafaelită). Actorul Ion Caramitru, omagiat anul acesta la TIFF unde va primi premiul pentru întreaga carieră, va fi prezent la proiecția filmului de la ora 18.15 la Cinema Florin Piersic.

Cristi Mărculescu

Poza zilei la Hansen VIP Lounge

Dieter Kosslick și Diana Blinda

TIFF la cald

Zona demo Nikon

P asionații de blițuri, obiective, adaptoare, butoane, dar mai ales aspirații la o carieră în spatele camerei de filmat au ocazia la TIFF să învețe de la Nikon cum stă treaba cu DSLR. Mai exact, cu Nikon D4 și D800, modelele pe care le-au adus la Casa TIFF, acolo unde au construit o zonă demo deschisă publicului larg. Cele două modele sunt noi-nouțe și au marea calitate de a nu fi prea scumpe și de a-și face treaba foarte bine, spun cei din echipa Nikon. Asta spune și Tudor

Lucaciu, directorul de imagine al lui Radu Munteanu, care își dedică o parte din timpul de la TIFF echipei Nikon și celorcare îi vizitează. "Zona de testare Nikon îi așteaptă pe toți cei interesați să încerce capacitățile de filmare ale Nikon D4 și Nikon D800. Punem la dispoziție aceste aparate, împreună cu accesoriile, lumini și video assist în Casa TIFF din str. Universității nr. 6", declară Geo Dobre, PR Manager Nikon.

Oana Moisil

Evenimentele de azi

Toată ziua – NIKON demo area la Casa TIFF.
16:15 Proiecție specială: Premiera filmului interactiv *Kiddo* de Millo

Simulov. Cinema Victoria
20:30 Gala de închidere. Teatrul național.

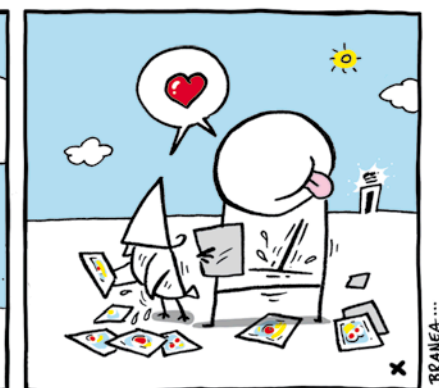
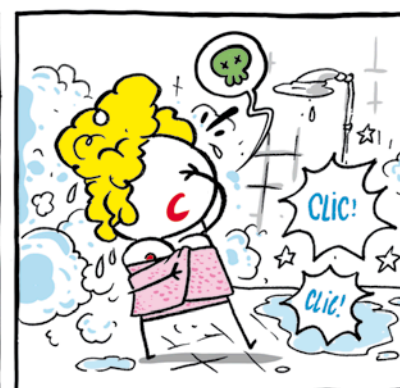
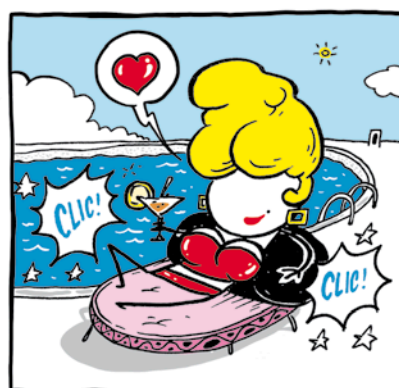
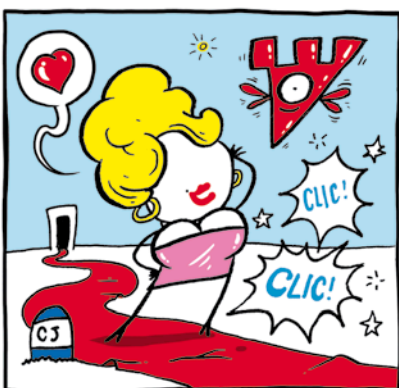
Votul publicului

Competiție
Chapiteau Show **4.27**
A doua soție/Kuma **4.03**
Oslo, 31 august / Oslo, August 31st **4.02**
Lena **4.02**
La răscruce/ Either way **3.98**
Teddy Bear **3.91**
Mlaștina/ Marecages **3.48**
Clip **3.38**
Sfârșitul nopții/ End of the Night **3.35**
De joi până duminică/ De jueves a domingo **3.08**

Planeta însingurată/ The Loneliest Planet **3.06**
Schimbul/ The Exchange **2.96**

Barometru General
Ursul uriaș/ The Great Bear **4.81**
Fundatia de Arte Vizuale - 20 ani/ Fundația de Arte Vizuale - 20 years **4.75**
Hugo **4.68**
Parada/ The Parade **4.68**
Despre oameni și melci / Of Snails and Men **4.68**
Păpușa/ The Doll **4.68**

OMULAN 9 FILM DIVA BY MATEI BRANEA

BRANEA...

■ Competiție

A doua soție

Filmul de debut al regizorului austriac de origine kurdă Umut Dag e o dramă de familie dar nu una pe care ați putea o anticipa cu ușurință. Începe cu o nuntă, într-un sat prăpădit din Turcia; mireasa (care ar putea fi minoră) e luată de la părinți după întreg ritualul de familie tânărului ei soț și e dusă în Austria. Tânăra, neieșită niciodată din satul ei și desprinsă brusc de familie pentru a locui într-o altă țară a cărei limbă nu o știe, e o figură tragică, ca orice mireasă tradițională. Despre tradiții vorbește filmul lui Umut Dag, mai exact despre perpetuarea subterană a uneia pe care Turcia a interzis-o demult: poligamia. Sub paravanul căsăto-

riei cu fiul familiei, tânăra e menită pentru așternuturile tatălui, în timp ce mama familiei e bolnavă de cancer. În oricare altă societate, filmul s-ar fi concentrat pe drama profundă a mamei, dar aici valorile ei anacronice sunt motorul care îi împinge pe toți ceilalți să se antreneze în acest aranjament mustind de complicități și secrete. Dragostea transferată, intoleranța,

izolarea, codurile complicate de familie sunt fâșiile din care e făcută cămașa de forță în care va fi pusă tânăra nevastă. Filmul, cu interpretări excelente, se joacă pe muchia fină a sordidului și tandrului, cu câteva twisturi complet neașteptate și tușuri de comedie neagră și foarte seacă.

Laura Popescu

■ Ce se întâmplă, documentarule?

Marley

Kevin McDonald este unul dintre regizorii care pot face atât filme de ficțiune cât și documentare, niciodată plictisitoare. Autorul lui *Touching the Void* - documentar proiectat la TIFF acum opt ani despre cățărarea periculoasă din munții Anzi - McDonald și-a canalizat energia pe un subiect mai cald, realizând anul acesta documentarul *Marley* dedicat faimosului muzician și îndrăgostit de oameni Bob Marley. Documentarul este antrenant din primele imagini. Chiar dacă începe cu o poveste de pe undeva din Etiopia, narațiunea este construită în așa fel încât după câteva secunde sesizezi toate legăturile - Marley a vrut să fie lumea întreagă împreună. Documentarul nu povestește doar viața lui Bob Marley, ci documentează o întreagă perioadă istorică, vorbește despre

începuturile raggae-ului, despre rastafarianism, despre politică și societate. Regizorul reușește să surprindă aceste aspecte nu prin pălăvrăgeli plecticoase ale unei voci din off grave și serioase, ci prin mărturiile oamenilor care au fost acolo și au cunoscut personal istoria. Pe tot parcursul filmului sunt prezente scene din concerte, iar

pe coloana sonoră se aud cele mai vestite piese ale artistului, în maniera obișnuită de dragoste și pace. Colorat ca Jamaica, pe ritmuri de reaggae, autentic și interesant povestit, *Marley* documentează amplu nu doar persoana ci și simbolul. Secțiune prezentată de HBO.

Lena Gangan

GRAND HOTEL ITALIA

★★★★★
CLUJ NAPOCA

Str. Vasile Conta nr. 2
Tel. +40 364 111.333
E-mail: grandhotelitalia@selecthotels.it

■ Astăzi la TIFF Lounge Piața Unirii

16:00 SONY Workshop -
"Welcome to Sony's 35mm world" / "Cinematografia electronică; Lumea 35mm prezentată de către Sony".

■ Program / sâmbătă / 9 iunie

CINEMA FLORIN PIERSIC

11:00 - 75'
Ungaria 2011 / Hungary 2011
Ungaria; film colectiv; Zsuzsanna Thuróczy [8R1]

13:00 - 113'
Planeta însingurată / The Loneliest Planet
Statele Unite, Germania; Julia Loktev; Competiție [8R2]

15:45 - 99'
Petrecărețul / Party Monster
Statele Unite; Fenton Bailey, Randy Barbato; omagiu Killer Films [8R3]

18:15 - 98'
Ștefan Luchian
România; Nicolae Margineanu; Proiecții Speciale [8R4]

20:30 - 114'
Șoferul de taxi / Taxi Driver
Statele Unite; Martin Scorsese; Piața Unirii [8R5]

23:00 - 132'
Crazy Horse
Statele Unite, Franța; Frederick Wiseman; Ce se întâmplă, documentarule? [8R6]

CINEMA VICTORIA

10:00 - 110'
Zilele Filmului Românesc: scurtmetraje III / Romanian Shorts: Short Films III
România; Proiecție în cadrul zilelor filmului românesc [8V1]

12:30 - 75'
8 martie / 8th of March
România; Alexandru Belc; Proiecție în cadrul zilelor filmului românesc [8V2]

14:15 - 93'
A doua soție / Kuma
Austria; Umut Dag; Competiție [8V3]

16:15 - 75'
Kiddo
România; Millo Simulov; Scurtmetraj interactiv [8R4]

17:45 - 100'
Toată lumea din familia noastră / Everybody in Our Family
România, Olanda; Radu Jude; 15' Family Dinner / Cină în familie; Suedia; Proiecție în cadrul zilelor filmului românesc [8V5]

20:30 - 105'
Polițistul / Policeman
Israel; Nadav Lapid; Supernova [8V6]

23:00 - 110'
Tabu
Portugalia, Germania, Brazilia, Franța; Miguel Gomes; Supernova [8V7]

CINEMA ARTA

11:00 - 71'
Lumea în pătrățele / Turn Off the Lights
România; Ivana Mladenovic; Proiecție în cadrul zilelor filmului românesc [8A1]

13:00 - 77'
Genelele Fokken / Meet the Fokkens
Olanda; Gabrielle Provaas, Rob Schröder; Ce se întâmplă, documentarule? [8A2]

15:30 - 73'
Memoria de piatră
România; Iosif Demian; Proiecții Speciale [8A3]

18:00 - 89'
Crima perfectă / Swoon*
Statele Unite; Tom Kalin; omagiu Killer Films [8A4]

20:30 - 101'
Lasă lumina aprinsă / Keep the Lights On*
Statele Unite; Ira Sachs; Supernova [8A5]

22:30 - 91'
Pânțele / Gut
Statele Unite; Elias; Umbre [8A6]

ODEON CINEPLEX SALA 1

12:30 - 73'
Cruțic - Drumul spre dincolo / Cruțic - The Path to Beyond
România, Polonia; Anca Damian; Proiecție în cadrul zilelor filmului românesc [811]

15:00 - 105'
Din dragoste cu cele mai bune intenții / Best Intentions
România, Ungaria; Adrian Sitaru; Proiecție în cadrul zilelor filmului românesc [812]

18:00 - 96'
Ele / Elles
Franța, Polonia, Germania; Malgoska Szumowska; Supernova [813]

20:00 - 85'
Jaf la hipodrom / The Killing
Statele Unite; Stanley Kubrick; 100% Stanley Kubrick [814]

23:00 - 120'
Café de Flore
Canada, Franța; Jean-Marc Vallée; Supernova [815]

ODEON CINEPLEX SALA 4

12:00 - 122'
Diaz / Diaz: Don't Clean Up This Blood
Italia, România, Franța; Daniele Vicari; Fără Limită [841]

14:30 - 107'
Gasland
Statele Unite; Josh Fox; EcoTIFF [842]

17:00 - 184'
Barry Lyndon
Marea Britanie, Statele Unite; Stanley Kubrick; 100% Stanley Kubrick [843]

20:30 - 94'
Domnul Lazhar / Monsieur Lazhar
Canada; Philippe Falardeau; Supernova [844]

22:30 - 139'
Odiseea Spațială 2001 / 2001: A Space Odyssey
Marea Britanie, Statele Unite; Stanley Kubrick; 100% Stanley Kubrick [845]

ODEON CINEPLEX SALA 5

14:45 - 90'
Faliții / Desechos
Spania; David Marqués; Primul film surpriză TIFF 2012, într-o nouă vizionare! [850]

18:00 - 52'
A fost odată Portocala mecanică / Il était une fois... Orange mécanique
Franța; Antoine de Gaudemar; 100% Stanley Kubrick [851]

19:45 - 97'
Weekend
Marea Britanie; Andrew Haigh; Supernova [852]

22:45 - 90'
Cerro rico, Tierra rica
Columbia, Bolivia, Statele Unite; Juan Vallejo; Ce se întâmplă, documentarule? [853]

ODEON CINEPLEX SALA 6

13:00 - 82'
Gone Wild
România; Dan Corean; Proiecții Speciale [861]

15:15 - 129'
Supraviețuitorul / Himizu
Japonia; Sion Sono; Fără Limită [862]

17:45 - 67'
Killer's Kiss / Sărutul ucigașului
Statele Unite

8'
Flying Padre

12'
Day of the Fight
Stanley Kubrick; 100% Stanley Kubrick [863]

20:15 - 93'
Zăna / La fée
Franța, Belgia; Bruno Romy; Supernova [864]

22:30 - 123'
Sacrificiul / Sacrifice
China; Chen Kaige; Focus China [865]

URSUS OPEN AIR PIAȚA UNIRII

21:45 - 96'
Hai să trăim împreună! / Et si on vivait tous ensemble?
Franța, Germania; Stéphane Robelin; Piața Unirii [8U1]

MĂNĂȘTUR OPEN AIR

22:00 - 144'
Marley
Statele Unite, Marea Britanie; Kevin Macdonald; Ce se întâmplă, documentarule? [8M1]

INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ

22:00 - 84'
Norocosul Malcolm / O Lucky Malcolm!
Marea Britanie; Jan Harlan; 100% Stanley Kubrick [8F1]

CINEMA MĂRĂȘTI

18:00 - 94'
Ambasadorul / The Ambassador
Danemarca; Mads Brügger; Focus Danemarca [8W1]

20:30 - 74'
Reacții adverse / Reacciones adversas
Mexic; David Michán; Umbre [8W2]

■ Supernova

Lasă lumina aprinsă

Una din senzațiile de la Sundance a ajuns în Europa via Berlin și a fost recompensată cu premiul Teddy acordat de comunitatea gay. Pelicula, regizată de independentul Ira Sachs,

este puternic autobiografică pentru că transpune relația contorsionată și distructivă de 10 ani pe care cineastul a avut-o cu un bărbat dependent de droguri. La New York, în 1997, regizorul de documentar

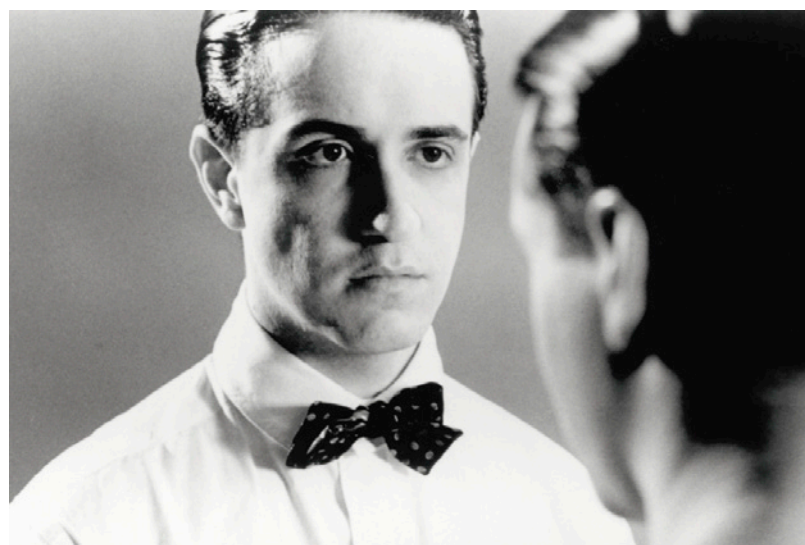
Erik Rothman (Thure Lindhardt) îl întâlnește pentru prima oară pe Paul Lucy (Zachary Booth), un avocat atrăgător. Atracția lor electrică se transformă într-o relație profundă, acaparatoare, în care încearcă să își construiască o viață împreună, ducându-și în același timp fiecare bătăliile cu propriile disfuncționalități. Până unde poți merge pentru dragoste? Care este limita? Nu sunt întrebări noi, însă franchețea demersului e proaspătă. E un film profund onest ce refuză orice compromis și care transcende propaganda gay de tipul "și ei sunt ca noi". Dacă *The Kids Are Alright* era construit pe calapodul "cuplurile homosexuale trec prin exact aceleași faze ca și cele hetero", *Keep the Lights On* ne arată dinamica diversă a unei altfel de sexualități, în care intră și promiscuitatea și jocurile psihice asumate: diferențe există, însă durerea și agonia rămân aceleași. Actorii, bravi cu toții.

Anca Grădinariu

■ Tribut Killer Films

Crima perfectă

Dacă aveți habar de *queer* cinema, numele lui Tom Kalin vă e probabil cunoscut, mai ales pentru *Savage Grace*, filmul de acum câțiva ani în care Julianne Moore are o relație incestuoasă cu fiul ei cel pistruiat. În același spirit de deconstrucție a gândirii populare despre ce e normal și ce e maladiu din punct de vedere erotic, *Swoon* abordează celebrul caz de crimă Loeb-Leopold, din anii '20. Atunci, doi tineri evrei gay bogați au plănuțit și înlăptuit o crimă, răpind și omorând un adolescent de 15 ani. Gura lumii și a vremii n-a ratat ocazia de a pune abominabila faptă pe seama homosexualității ori etniei celor doi, dar niciunul dintre filmele făcute de atunci pe seama subiectului nu s-a axat pe relația dintre cei doi, așa că folclorul homofob legat de subiect s-a putut propaga cu atât mai facil. Totuși, *Swoon* nu e un film partizan pentru mișcarea gay, nu e o paradă despre nedreptate sau un *cry for freedom* egalitarist, ci e o vedere neflatantă asupra dinamicii erotice-psihologice dintre doi criminali cu lecturi alese. Meritul lui Kalin e că demistifică niște clișee anti-gay, arătând că Loeb și Leopold nu au fost criminali pentru că erau gay - lucrurile sunt mult mai complicate și eluzive de atât, iar Kalin le pune pe masă într-o formă narativă atipică, amestecând filmările

de arhivă cu secvențe alb negru care aduc cu reclamele glamorur cu Marilyn Monroe. *Swoon* (1992), produs de Killer Films, e cu atât mai actual azi cu cât dis-

cursul public despre gay e minat cu multe medievalisme, atât cei pro cât și cei contra adesea fiind lipsiți de claritate.

Mark Racz

■ Tribut Killer Films

Petrecărețul

Cluburile de noapte din New York-ul sfârșitului anilor '80 și începutului anilor '90 se desfășoară ca un micro-univers extravagant, populat cu tineri îndeobște drogați îmbrăcați în costume ridicole. Bazat pe romanul *Disco Bloodbath* al lui James St. James (jucat de Seth Green), *Petrecărețul* urmărește consacrarea și declinul unei legende a cluburilor de noapte - organizatorul de petreceri Michael Alig (Macaulay Culkin). Colorat, over-the-top, ridicol de la cap la coadă, filmul pune în centru două personaje neverosimile, dar captivante - la fel ca legendarii lideri ai grupului Club Kids - exponenți ai culturii de clubbing în perioada de vârf a consumului de droguri recreaționale. Machiajele și costumele foarte elaborate compensează orice alte lipsuri ale filmului, transformân-

du-l într-o incursiune șocantă, dar incitantă în viața lui Alig și James St. James, subiect și al documentarelor *Party Monster: The Shockumentary* (1998) și *Limelight* (2011). Îl puteți vedea (chiar dacă nu-l veți recunoaște) și pe Marilyn Manson în rolul unei clubberite vulgare și consumate în câteva scene delicioase ce atestă recunoașterea datorată lui Alig de artiștii muzicali din ultimele decade care și-au construit o imagine și un public folosind extravagante vizuale, costume și machiaj în parte tributare culturii Club Kids. Dincolo de locul pe care evenimentele reconstituite în film îl au din punct de vedere cultural, *Petrecărețul* nu este lipsit de câteva mize morale majore, absolut necesare într-o interpretare a vieților și faptelor lui Alig și St. James.

Radu Meza

■ TIFF Turistic

TAXIMETRIȘTI

Dacă ai ajuns la TIFF cu trenul sau cu avionul și alegi să iei un taxi, ai șanse mari ca un taximetrist cu chef de vorbă să te întrebe imediat de unde vii, dacă ai călătorit confortabil și cel mai probabil, dacă ești aici pentru festivalul care strânge în fiecare an "tăt felu' de persoane importante". E greu să îi refuzi curiozitatea pe care o exprimă cu bunăvoință, pe un ton ardelenesc domol. Taximetriștii clujeni au întotdeauna o ofertă pregătită pentru turiști: la fiecare călătorie, primești cadou o poveste. Fie că îți exprimă părerea despre locul în care mergi, fie că au o impresie despre locul din care vii, poveștile taximetriștilor sunt întotdeauna personalizate pentru tine. Ele au acea căldură a basmelor pe care ți le povesteau bunicii în copilărie

și același efect: te fac să te simți confortabil și în siguranță. E greu să îți dai seama de ce șoferii de taxi din Cluj sunt atât de binevoitori, deși nimic din ceea ce fac nu îți trezește întrebări. Te duc la destinație ca pe un prieten vechi și aproape uiți că te-ai urcat într-un taxi, în care cursa se plătește, iar șoferul mașinii nu îți datorează nici măcar un cuvânt. Omenia lor nu vorbește însă, despre datorie, pentru că tot ceea ce spun și fac este natural. De fiecare dată când ai ocazia să circuli cu taxiul, bucură-te de poveștile pline de bunăvoință ale taximetriștilor din Cluj. Îți vor face, cu siguranță, ziua mai bună. Urmărește în fiecare zi locurile și lucrurile simple recomandate de Volksbank, acele lucruri care fac TIFF-ul mai frumos.

InterogaTIFF

Dieter Kosslick, directorul Berlinalei, sedus de TIFF

Foto: Nicu Cherciu

“Eu și Tudor avem ceva în comun: amândoi am început ca directori de festival în 2002 și suntem prieteni de atunci”, a spus directorul Festivalului de Film de la Berlin la prima sa vizită la TIFF.

“Mi-a fost întotdeauna clar că ar trebui să vin la Cluj. Singurul motiv care m-a oprit până acum să fac asta a fost de natură organizațională”, a explicat acesta.

Dar primele 24 de ore petrecute la festival l-au transformat într-un nou convertit al TIFF-ului. “Prima impresie mi-a amintit de Sarajevo acum câțiva ani – simți cu adevărat un entuziasm care s-a declanșat în oraș, cu oameni pe străzi și în cinema. Vezi cu adevărat că lucrurile vibrează și sper că sentimentul acesta va fi conservat, pentru că acestea sunt festivalurile ce vor rezista în viitor.”

Kosslick a văzut câteva festivaluri la viața lui de-a lungul timpului, festivaluri bune și rele. El nu s-a sfiit să dea note maxime Festivalului Internațional de Film

Transilvania pentru organizare.

“Tudor și Chiri trebuie să încerce să țină festivalul la dimensiunea potrivită”, recomandă acesta.

“Punctul fără întoarcere este atunci când un festival devine prea mare și când nu poți să te întâlnești cu toată lumea joi seara”.

Kosslick, care va fi director al Berlinalei până în 2016, menționează cât de impresionat a fost de structura programului festivalului și, de asemenea, de programul “100% Kubrick” prezentat de Jan Harlan.

“Ceea ce îmi place cel mai mult este că au gusturi atât de bune în ceea ce privește felul în care arată materialele lor și cum au produs publicații (precum ediția specială AperiTIFF). Nu este doar o publicație cu un layout prietenos ci este și un obiect frumos”.

Deși recunoaște importanța Festivalului de la Cannes în ceea ce privește succesul noului val cinematografic românesc, Kosslick subliniază importanța Festivalului

de la Berlin în ceea ce privește “miracolul românesc al filmului”, cu 23 de lungmetraje și scurtmetraje proiectate sub tutelajul Berlinalei, între 2002 și 2012.

Printre filmele care au fost prezentate la Berlin se numără *Un cartuș de Kent și un pachet de cafea*, câștigător al Ursului de Aur la Berlin, în 2004, *Legături bolnăvicioase* de Tudor Giurgiu, care a rulat în Panorama, în 2006, și *O zi bună de plajă* de Bogdan Mustață, care a luat Ursul de Aur, 2008, *Portretul luptătorului la tinerețe*, de Constantin Popescu în Forum, în 2010 și coproducția lui Tudor Giurgiu, *Katalin Varga* de Peter Strickland (2009) și *Eu când vreau să fluier*, fluier de Florin Șerban, care a primit două premii la Berlin, în 2010.

Filmul lui Strickland a primit Ursul de Argint pentru sunet, în timp ce filmul lui Șerban a primit Ursul de Argint și Premiul „Alfred Bauer”.

Când a fost întrebat despre faptul că TIFF s-a „inspirat” de inițiativele Berlinalei precum Talent Campus și Shooting Stars, Kosslick a glumit: “Cel mai bun compliment pentru noi este atunci când suntem copiați. Sunt împotriva copyrightului când e vorba de o idee bună”.

Într-adevăr, din 2002, s-au lansat în jur de o duzină de inițiative lansate în jurul ideilor lui Kosslick de la Berlinale, inclusiv Talent Campus menționat anterior, Culinary Cinema, Perspektive Deutsches Kino și așa mai departe. “Este bine că au existat idei care pot fi universale”, a spus Kosslick.

Martin Blaney

Proiecții speciale

Memoria de piatră

La 40 de ani de la filmările pentru *Nunta de piatră*, Iosif Demian, operatorul filmului, se întoarce din Australia pentru a revizita și rememora oamenii și locurile din Roșia Montană. Și pentru a oferi pentru prima dată localnicilor o proiecție a filmului care a fost integral filmat pe străzile, prin curțile și casele Roșiei Montane. Rătăcitor pe străzi, călător printre amintiri, Demian caută un loc și un patos ce nu mai există, irevocabil duse, scurse și trecute. Nostalgia extrem de poetizată, pe alocuri amară, cu puseuri subacvatice (pentru că satul și atmosfera de atunci sunt pierdute irevocabil, ca Ada Kaleh sau Atlantida) învălu-

ie și încețoșează faptele și personajele. Exercițiu de rememorare mai mult decât film politic (pentru că deh, are loc în cel mai generator de controversă sat al României), pleoară pentru un documentar care reconstituie, mai mult decât documentar propriu-zis. Căutare a unui sens și a unor începuturi de cariere promițătoare (Mircea Verou și Dan Pița la regie, Demian însuși cameraman, Radu Boruzescu la scenografie). Evocarea plină de patos a unui sat parcă amplasat într-un alt ev, la începuturile timpurilor moderne, se intersectează frust cu scuturile și ruina zilei de azi.

Cristi Mărculescu

Fără limite

Diaz

Diaz: *Don't Clean Up This Blood* e o co-producție italo-română despre raidul poliției care a avut loc la un liceu din Genova drept răspuns la manifestațiile de protest prilejuite de Summitul G8

de la Genova din 2001. Producătorul român e Bobby Păunescu prin Mandragora Movies. Monica Bărlădeanu, Ana Ularu și mulți alți actori români au roluri mici în film. Amorsarea e greoaie, marcată de recurența obsesivă a unei anumite sticle goale aruncată din mâna cuiva. Sticla dansează înainte și înapoi, se sparge și se întregeste cât noi suntem

introduși în birourile improvizate și la petrecerile unei gloate vesele de puști veniți din toate țările UE. Dar îndată ce poliția se pune în mișcare și descinderea începe, totul se încheagă cu o limpezime înfricoșătoare. Mai mult de jumătate din film sunt scene în care poliția rupe sistematic oasele unor tineri luați pe neașteptate, fără apărare. Concertul violenței din *Diaz* e extraordinar de feroce. Nu vedem un manifestat bătut o dată ci vedem, cred, zeci de manifestații bătute pe rând, la fel, cu bastonul peste gură, desfigurați în moduri simetrice. Docudrama lui Vicari arată mai clar ca niciodată că Italia lui Berlusconi nu e altceva decât o țară feudală care doar seamănă cu frumoasele țări ale Europei Occidentale. Meritul e cu atât mai mare cu cât autoritățile italiene au refuzat orice cooperare la proiect și cu cât prezentul nu e încă în totalitate desprins de trecut. De exemplu, directorul poliției de pe atunci, creierul operațiunii, a avansat între timp în poziția de director al

actualului serviciu de securitate italian. Violența cinematografică are întotdeauna o savoare și ceva amuzant, pe când violența pur și simplu

nu e deloc fotogenică, ci al naibii de înfricoșătoare.

Laura Popescu

AKANTUS Restaurant
220 locuri

AKANTUS Ballroom
100 locuri

AVOCADO Restaurant & Lounge
50 locuri

Urban Fairytale

AKANTUS
HOTEL

★★★★

Let the magic begin!

43 - 49 Calea Turzii, Cluj-Napoca, România
Tel: (+40)372.743.143
Fax: (+40)372.728.905
contact@akantushotel.ro

InterogaTIFF

În juriul competiție, Mike Downey:

“Competiția TIFF este onestă, serioasă și foarte atractivă”

Producător și CEO al Film and Music Entertainment (F&ME), membru în board-ul Academiei Europene de Film, Mike Downey a realizat cu casa sa de distribuție independentă, înființată în urmă cu 11 ani, peste 40 de lungmetraje. Printre ele, multi-premiatul *The Parade/ Parada* (r. Srdjan Dragojevic), care a fost văzut în acest an și la TIFF.

De ce ai acceptat să faci parte din juriul acestui festival?

În domeniul în care lucrez, iau contact cu foarte multe filme în fiecare an. Îmi petrec mult timp cu negocierile, cu prospecțiile, înțelegerile financiare. Mai exact, cu toate acele detalii care ajută un film să intre în producție. O dată pe an îmi place să-mi aduc aminte de ce fac toate acestea și iubesc disciplina de a veni la un festival unde ești doar parte din juriu, unde nu e nimic negociabil. Și pot vedea un număr impresionant de filme care mă determină să am o

dezbatere intensă cu mine însumi. **Care este primul film pe care îți amintești că l-ai văzut vreodată?** *Bambi*. Și am plâns ca un copil. Da, sunt sentimentalist și nostalgic.

Care a fost primul film românesc văzut?

Aici e foarte clar. Primul film românesc l-am văzut pe vremea când lucram într-un cinematograful din Belgrad, Iugoslavia. La sfârșitul anilor '70. Da, știu, e greu de crezut. Era un film de Lucian Pintilie, *Pavilion VI / Ward Six*, bazat pe

romanul lui Anton Cehov. A fost o revelație pentru mine, un film memorabil, un regizor extraordinar, pe care am avut ocazia de a-l cunoaște anul trecut la TIFF. După mai mult de 30 de ani.

Ce fel de jurat ești? Genul care negociază sau genul care se supune majorității?

Cred că întreaga jurizare este o serie de compromisuri. Ca orice bun strateg, nu lupt niciodată într-un mod evident, sunt și alte modalități de luptă. Totul până la Niccolò Machiavelli.

Foto: Nicu Cherciu

Bine, într-un mod rezonabil.

În juriul de la TIFF din acest an sunt înconjurat de oameni profesioniști, care știu direcția festivalului, deci nu cred că va fi nevoie. Filmele nu sunt cai de curse și nu a existat niciodată intenția de a pune arta într-o competiție. E o treabă murdară ce facem noi, dar cineva trebuie să o facă.

Ce calități trebuie să aibă un film bun? Structură, sentimente, poveste, personaje? Toate?

Toate, ideal. Caut ceva original, excepțional, ceva ce poate nu am văzut până acum, ceva ce trece prin mintea mea și ajunge la sufletul meu. Filmul ideal. Asta și latura în care plâng ca un copil. Da, partea emoțională e foarte importantă.

Cum se văd filmele din perspectiva producătorului?

Dacă te gândești la un film ca la o cameră goală, producătorul este cel care deschide ușa, intră și așteaptă ca toți ceilalți să vină. El este cel care, la final, iese ultimul pe ușă, încuie și pleacă după ce toți ceilalți au plecat. Sunt probabil singurul membru al echipei care este mereu integru și vertical în construcția filmului. Și în procesul de exploatare. Tot procesul de producție al unui film e ca un război. Și îți poți petrece ani alături de oameni care fac o muncă fantastică. Sunt oameni care fac asta cu pasiune, iar atunci când pleci la acest război trebuie să fii sigur că o faci pentru ceva care te pasionează cu adevărat. Pentru că nu vrei să mori fără motiv.

Sunt filmele de la TIFF astfel de filme?

Cred că în genul acesta de competiții, adresate debutanților aflați la primul sau al doilea film, găsești regizori foarte serioși și dedicați, care au o misiune, aleg subiecte serioase și uneori întunecate. Ceva ce ar trebui încurajat. Este o competiție onestă, serioasă și foarte atractivă.

A consemnat **Monica Felea**

Marina Potapova, scenarista Chapiteau Show și producătorul Alexey Layfurov:

„În Rusia suntem nebuni cu toții”

Chapiteau Show

Cât timp v-a luat să faceți acest film?

Alexey: Ne-a luat aproape șase ani să facem acest film. A fost o provocare mare pentru noi, mai ales că majoritatea echipei era formată din prieteni. De asemenea nimeni dintre noi nu eram cu adevărat profesioniști și de fapt asta a fost prima dată când am lucrat la un film de un buget mai consistent. Având în vedere faptul că s-a întins pe șase ani, s-au întâmplat destul de multe, unele persoane s-au că-

sătorit, altele au decedat, din nefericire. A fost o poveste întreagă.

Care a fost cea mai haioasă amintire din timpul filmării?

Alexey: Au fost multe. Dar cu siguranță povestea cu maimuța este printre cele mai interesante. Noi am început filmările în Moscova cu o anumită maimuță, iar după ce ne-am mutat cu filmările în Crimeea a trebuit să găsim o maimuță identică. Dar în Crimeea ne-am dat seama că nu putem găsi o maimu-

ță la fel, era o anumită specie. De aceea sunt două maimuțe diferite în film de fapt, chiar dacă nimeni nu știe. O altă fază a fost cu tipul cu masca. Chiar dacă rolul a fost jucat de Jim Avignon, un muzicant german, de multe ori nu era el în spațiile măștii. La un moment dat unul dintre tehnicieni pur și simplu a dezertat și astfel un actor a trebuit să îi preia funcția.

Cum au reacționat criticii și publicul la filmul vostru?

Alexey: De fapt cea mai hazlie reacție a fost a președintelui juriului de la Festivalul de Film de la Moscova, care a spus într-un interviu că i-a plăcut într-atât filmul încât ar fi de acord să joace până și un scaun sau o masă în oricare producție viitoare de a lui Serghei (regizorul, n.n.). Am auzit că publicului îi place.

Care a fost bugetul filmului?

Alexey: Două milioane de dolari, adică inițial un milion jumătate după care a tot crescut până la două. De fapt e o poveste destul de ciudată, pentru că până la urmă e un film indie, cu un buget destul de mare, ceea ce se poate întâmpla numai într-o țară așa nebună cum e Rusia. Noi în Rusia suntem nebuni cu toții.

Care este ideea centrală a filmului? De ce ați ales să îl faceți în formatul ăsta?

Marina: E vorba despre o mulțime de idei, gânduri, relații încalcate. E vorba despre relațiile dintre oameni. La început a fost mai mult o istorie liniară, în care totul se dezvoltă coerent, doar că erau încurcate personajele, dar recitindu-l mi s-a părut prea întortocheat și greoi și de aceea am ales să rup povestea în mai multe istorii mici, care să livreze până la urmă o idee mai concisă. De asemenea, am încercat să închidem într-un final toate aceste istorii, ca de fiecare dată să redăm senzația de *deja-vu*, după cum se observă din replici, situații etc.

Care este publicul țintă?

Marina: În principiu, oricine poate să îl vizioneze. Adică poate necesita un minim de cultură generală, dar poate fi înțeles de oricine. Și desigur, e internațional, nu numai rusesc, pentru că, în principiu, poveștile sunt universale. Chiar dacă există elemente din cultura rusească acestea sunt explicate, sunt “traduse”.

Cum vi se pare TIFF-ul și Clujul?

Marina: Un festival foarte draguț, comod, îl recomand tuturor. Și Clujul mi-a plăcut, toată ziua mă plimb, aproape că nici la filme nu ajung. Foarte frumos.

A consemnat **Lena Gangan**

0374.110.110

APELĂND SERVICIUL ALO GROUPAMA

- Îți înregistrezi daunele auto și te programezi la constatare;
- Afli oricând stadiul dosarului tău;
- Obții rapid și simplu toate informațiile despre produsele și serviciile noastre;
- Ești sigur că apelul tău va fi prioritar.

Asigurăm tot ce contază pentru tine.
www.groupama.ro

Asigurări

TUBE industry meets FILM industry

Some are leaders in tube-making, others are leaders in film-making. This is why, for the sixth year in a row, TenarisSilcotub is proud to support TIFF.

Through a constant partnership along the years, TenarisSilcotub takes TIFF further, but also expands its geographical spread in Romania by helping good movies reach more people.

Open air projections of selected movies were organized through TIFF Caravans, while CINEFORUM, a project developed in partnership with the Romanian Film Promotion Association, rekindled people's interest in cinema. This year we'll take the next step and invite people from Zalau and Calarasi to CINELATINO, a feast of Romanian and Latin-American cinema.

In 2012 we are bringing this beautiful friendship further and make the magic of TIFF happen.

Câștigă Roland Garros în 3D!

la-ți pachetul AS HD 3D și simte gustul victoriei.

Pachetul AS HD 3D

TV Digital Extra HD 130 canale	+	Internet Fiber Power 120 Mbps	+	Alo Oriunde 100 100 minute	=	89 lei TVA inclus
-----------------------------------	---	----------------------------------	---	-------------------------------	---	-----------------------------

Include:

- până la 14 canale HD
- pachetele FilmBox și Passion
- mediabox HD 3D sau Digital Card HD 3D
- telefon fără fir

031 100 1000
www.upc.ro

tv · internet · tel

Susținem TIFF și după 21.12.2012!

InterogaTIFF

Ion Caramitru:

"Am refuzat mai multe filme decât am făcut"

Și-a început cariera în vara anului 1963 și uneori trăia cu impresia că a jucat în mai multe filme decât anii pe care îi avea. A refuzat să interpreteze personaje imbecile, dar i-ar plăcea să joace rolul securistului de ieri, capitalistul de astăzi.

Directorul Teatrului Național București consideră că este esențial ca filmul să te ducă în realitate. Ion Caramitru este omagiat la TIFF cu premiul pentru întreaga carieră, despre care spune că îl face să simtă că nu a trăit degeaba. În ediția aceasta îl vedem în rolul pictorului Ștefan Luchian.

Care este paradoxul cinematografiei românești?

Paradoxul este o realitate de care ai nevoie în artă. Eu zic că dacă în artă nu se produce surpriza, șocul, filmul sau spectacolul decurg normal, fără asperități. Paradoxul filmului românesc este faptul că generația tânără reușește să producă filme care să impresioneze lumea din afară folosind subiecte

realiste, plecând de la viața cotidiană din România. Practic, aceste filme sunt incizii în viața dură, urâtă, grea a societății noastre. Putem vorbi de un paradox că o țară frumoasă, rotundă, cu ieșire la mare, cu tot ce are mai frumos, în mod paradoxal, e reprezentată artistic de părțile urâte ale ei. Dar asta e o condiție a artei, repet.

Aveți 49 de ani de activitate teatrală și cinematografică. Ce le-ar fi lipsit celor două domenii dacă Ion Caramitru s-ar fi făcut zidar?

Nu i-ar fi lipsit nimic. Nu ar fi existat un soldat pe câmpul de luptă, pentru că talent există cu carul în România. Din păcate, talente tinere nu au acum unde să se producă, unde să se angajeze, pentru că legile inter-

zic angajările de patru ani de zile. În plus, sunt enorm de mulți absolvenți de școli de teatru, or nu e loc pentru toți. Dacă s-ar putea ajunge la ceea ce e normal, ca actorii să nu fie angajați, ci să joace în contracte, cei cu talent ar pătrunde mai ușor.

"Scena este un sanctuar prin care adevărul trece foarte rar" – Emil Botta. Care este adevărul unui actor?

Adevărul unui actor este capacitatea lui de a transfera conceptul lui despre personaj publicului. Publicul e dispus să ia de bun ce se întâmplă pe scenă și, dacă ce se produce acolo e concordant cu sensul omului în general... noi interpretăm oameni, nu? Tu, ca personaj, ești și literatură și om. Spectatorul

Foto: Adi Marineci

vede asta și se confundă sau nu cu realitatea personajului. Dacă intră în poveste ca și cum ea este adevărată, uitând de convenție, atunci ți-ai făcut bine intrarea.

Dacă s-ar face un film biografic despre dumneavoastră, ce i-ar fi cel mai greu personajului principal să interpreteze?

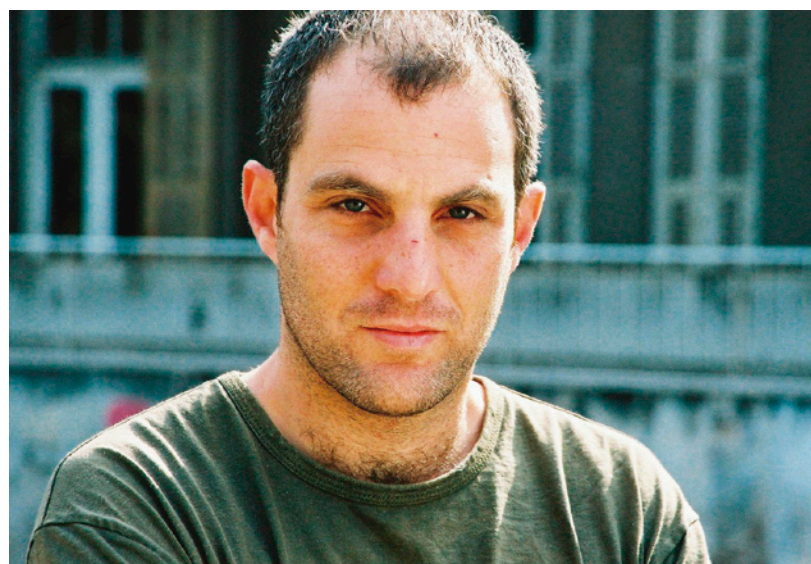
Am trecut prin multe lucruri fascinante. Astea nu se pot reproduce decât de tine, scriind o carte sau povestind. Dar ca cineva să te interpreteze pe tine și să fie ca tine este mai greu.

Jucați rolul principal în Ștefan Luchian. Dacă ați fi Ștefan Luchian, cum l-ați pictat pe Ion Caramitru?

Întrebați un pictor. Nu știu... eu am încercat eu în film era probat deja, nu mai puteau fi adăugate amănunte. Cum vă spuneam, Luchian era un bărbat foarte agitat. Această viață ar fi putut contribui la o puternică caracterizare, dar nu se putea. Nu știu cum m-ar fi pictat el, dar eu am încercat să semăn cu el în film.

A consemnat Oana Moisiu

Eran Kolirin, regizor Schimbul din Competiție

Filmul tău e o explorare amuzantă și usturătoare a rutinelor care ne guvernează viețile, dar are o structură narativă lejeră. A fost un film greu de scris și de propus? N-a fost un proiect greu de prezentat, de vândut, pentru că vorbește despre un sentiment universal, acela al alienării și înstrăinării familiarului. Cât despre scris, a fost un pic mai complicat, pentru că din start am vrut să găsim o altă metodă de a scrie filmul în afară de "acțiune". M-a interesat să regândesc ideile de cadru și mișcare și cum pot să duc ideea înainte fără să folosesc, pentru personaje, trecutul și profilul lor... m-am axat pe

un prezent continuu. M-a interesat de asemenea și geometria filmărilor, în sensul că am folosit unghiurile inedite ale locațiilor, marginile clădirilor, parcurile pentru a crea senzația aceea de reinventare, a ieșirii din context. Dacă scoți un drum sau un scaun din context, sunt niște elemente vizuale foarte puternice, chiar dacă în mod normal sunt banale. Prezentul e geometria arhitecturii, e modul în care îți dictează soarta și am vrut să văd cum te poți dezvăța de asta. Personajul meu se naște din nou, într-un fel, trăiește într-o lume fără context. La fel fac și regizorii... te duci într-o locație nouă, pe care

o descoperi atunci, ceea ce poate părea banal, dar nu e deloc așa. E și condiția copilului, de fapt, a uitatului în colțuri, a explorării.

Mi s-a părut că filmul tău se leagă, tematic și ca emoție produsă, de cinema-ul lui Charlie Kaufman, a perspectivei "treze" asupra mundanului.

Filmul meu preferat de Kaufman e *Synecdoche, NY*, e o operă parca, e grandios. Filmul meu e o operă a scaunelor, a meselor, a parcurilor. E modernist ca natură, în sensul că avem arhitectura, avem drumurile, abia apoi avem oameni care navighează aceste spații, încercând să rămână vii (râde). E o tradiție pe care am urmat-o, una care vine de la Kafka, iar în cinema de la Antonioni.

Ți s-a întâmplat, după vizionări, ca oameni să vină la tine și să-ți spună că le-ai deschis ochii, că vor încerca să trăiască la fel ca personajul principal?

Filmul meu e pe o anumită frecvență, să zic așa, pe care unii oameni pur și simplu o prind și vin apoi să-mi spună că i-a atins profund. Chiar și bunica mea în vârstă de 85 de ani mi-a spus că a fost impresionată de toate detaliile, de micile sensuri ascunse în amănunte. În plus, mulți tineri vin și-mi spun că s-au regăsit în film,

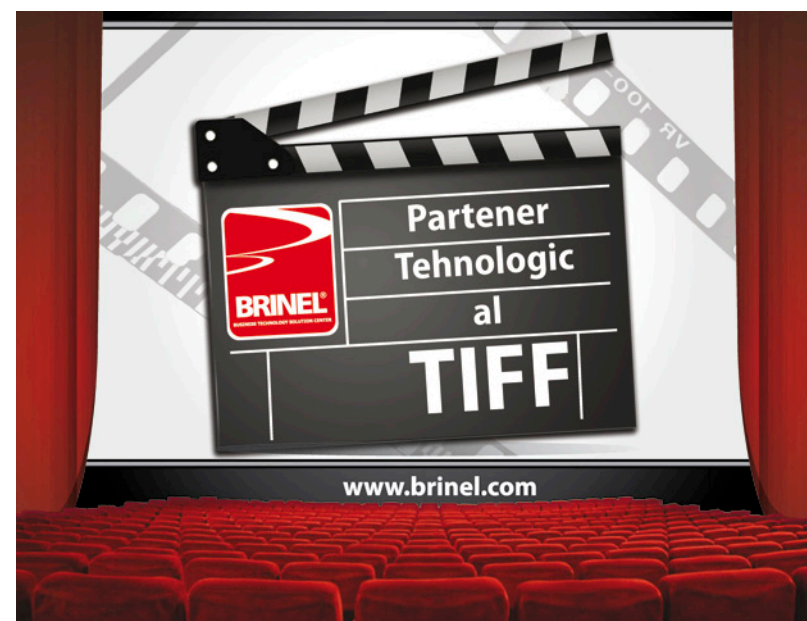
și observă propriile vieți, cumva dedublate între virtual și viața reală, să-i zicem așa. Alții îmi spun că au revelații în stația de autobuz, uitându-se la oameni străini, au aceste sentimente pe care filmul meu le transmite, sentimente de dezaferiere. Oricum, au fost mulți care au reacționat aproape violent; nu au putut accepta că nu există o poveste propriu zisă. Chiar și în circuitul cinema-ului de artă, oamenii se așteaptă la anumite povești, e ca o tiranie a anumitor teme, politice sau foarte emoționale... oamenii fac baie în lapte și miere și se uită la copiii săraci din favele și li se pare interesant, dar marile întrebări sunt ignorate – chiar dacă exis-

tă o tradiție în acest sens, vesticii parca sunt jenați să își pună aceste întrebări. Filmul meu e parca un copil ciudat care stă în colț și nu vorbește, dar dintr-o dată se gândește la o ecuație complicată.

Cum ai finanțat filmul?

E o coproducție Israel-Germania pentru că sentimentul pe care-l explorez e unul foarte particular evreu german, acest *angst*, frustrare față de viață. Există o tradiție în gândirea germană legată de asta, pornind de la Heidegger și care e de găsit și în opera lui Kafka ori Freud. E o coproducție a viziunilor asupra anxietății.

A consemnat Mark Racz

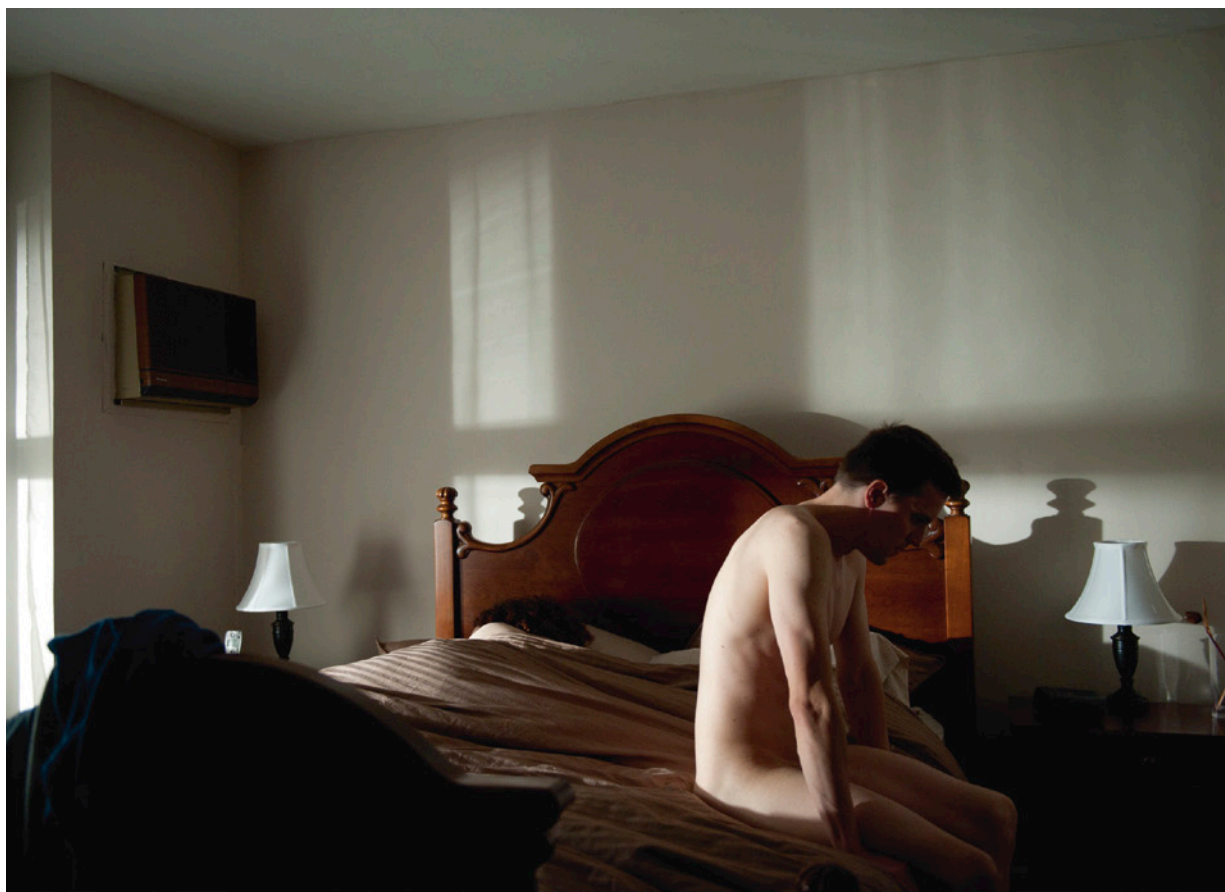
■ Zilele filmului românesc

8 Martie & Kiddo

■ Umbre

Pântece

Până la un anumit punct, *Gut* este thriller. Doi amici dau de un DVD cu *snuff* și apoi mai dau peste încă unul și apoi dau peste un al treilea *snuff*, în care o cunoștință de-a lor are șansa letală de-a deține rolul principal. Comasată cu thrillerul de către *auteurul* Elias (știu, nici mie regizorii cu un singur nume nu-mi inspiră încredere) se află și o dramă relațională. Trei persoane în crize și nu în triumfi amoroși. Doi amici a căror relație s-a

cam răcit și mariajul care scârțâie din toate șuruburile al unuia dintre ei. Rece și lent, filmul avansează ca joc de suspiciuni și de ghicitori: unul dintre indivizi este foarte posibil să fi utilizat actrițe de unică folosință pentru *snuff*-urile care citează din *Videodrome*. Să fie *nerd*-ul care este dotat cu fața corespunzătoare? Sau să fie cumva tânărul cap de familie plictisit și exasperat... Sau poate autorul de *snuff* chiar este altcineva. Puțin probabil, totuși. Tot

puțin probabil ar fi fost ca un film despre *snuff* să merite atenție. Subiectul n-a generat vreodată o capodoperă. Elias punctează la mai multe capitole. Lungimile stagnante sunt abil sonorizate și tensionate, miza relațională a unui *buddy-movie* corcit cu dramă de familie dă greutate filmului și mai este observabil un fler vizual nu tot timpul caracteristic horror-urilor *arty* cu mini-buget.

Cristi Mărculescu

Festivismul e, dacă lăsăm glonțul sau patul Kalașnikovului la o parte, cea mai importantă unealtă prin care ții sub control oamenii într-un sistem totalitar. Festivism din care azi au mai rămas câteva date, poate cea mai persistentă fiind 8 martie. Ziua femeii, adică, ziua femeii muncitoare, de aici și de pretutindeni. Femeie care, ca instituție, a rămas cam tot la fel, adică avem același model al femeii muncii. Diferența aici fiind munca. Dacă în perioada comunistă, munca avea o conotație imperial-astrală chiar, munca femeilor de azi e pură subzistență. 8 martie se desfășoară în mina mamut din Petrila, ca un decor pentru un SF postapocaliptic, pe o linie de metrou din Moldova care tremură din toate încheieturile, într-o fabrică de textile septică și amortiță. Femeie care au glicemia prea ridicată, mănâncă prost și se îmbracă prost, regretă tinerețile în care nu și-au dus până la capăt visele artistice sau sunt nostalgice după vremurile când minele erau pline de

oameni. Damele surprinse de regizorul Alexandru Belc sunt definiții pentru feminitatea ciuntită a româncei-salahor, acele femei inerent emoționale și siropoase, dar pentru care sărbătorirea zilei de 8 Martie e în principiu compusă din buchete de flori de plastic și un sandwich cu maringară mai bună.

De urmărit, tot în cadrul ZFR, și mediumtrajul seducător de 1080p HD *Kiddo*, primul film interactiv din istoria cinema-ului românesc. Asta înseamnă că există mai multe căi pe care personajele le pot urma, căi care sunt decise prin vot de public. E următorul pas în narațiunile interactive, după ce jocuri video precum *L.A. Noire* ori *Mass Effect* au făcut din asta un standard. Asta e viitorul, am face bine să ne obișnuim cu ideea – dacă tot ne jucăm cu "tableta" toată ziua, filmul nu va rămâne în urmă și va trece înspre zona consumului mixt de media la purtător. Pofțiți la realitate augmentată, gen.

Mark Racz

■ Zilele filmului românesc

Din dragoste cu cele mai bune intenții

Ungiul subiectiv este amprenta lui Adrian Sitaru, care ne-a obișnuit cu asta de la primul său lungmetraj, *Pescuit sportiv*. Cu atât mai motivat e în *Din dragoste cu cele mai bune intenții*, în care regizorul spune o poveste personală, aceea a unui tânăr a cărui mamă este internată brusc în spital. Bogdan Dumitrache joacă rolul lui Alex, un personaj isteric și paranoic, care pare că a pierdut orice logică a lucrurilor, care scapă totul de sub control, inclusiv propriul comportament. Nu se luptă cu angoasele, ci pare că și le alimentează odată cu înaintarea în poveste. În ciuda echilibrului pe care cei din jur încearcă să îl creeze, fără a deveni aliații lui, tot ceea ce face și zice pare rupt dintr-un film absurd.

În jurul lui gravitează toate celelalte personaje, complexe și

credibile: mama sa (interpretată impecabil de Natasa Raab), tatăl (Marian Rălea), medicul (Adrian Titieni, într-o formă de zile mari) și iubita (Alina Grigore). Adrian Sitaru are marea calitate de a se detașa de povestea personală prin umor. Nici subiectul și nici personajele nu par a fi la prima vedere comice, însă situațiile și dialogul transformă filmul într-o tragicomedie desfășurată pe parcursul a trei zile, în care absurdul și iraționalul pun stăpânire pe Alex.

Într-un plan secund, personajul-simbol al filmului, o femeie cu mască de iepure, vine să accentueze suprarealismul unui film despre nepuțință și dragoste. O dragoste care, scăpată de sub controlul raționalului, transformă și cele mai bune intenții într-o dramă a absurdului.

Monica Felea

■ Concurs: cuplul de TIFFari ai anului

1. Cu ce replici dintr-un film de TIFF ai agățat cu succes?
2. Pe o scară de la *Before Sunrise* până la *Audiția*, unde se află relația voastră?
3. Cine a contaminat pe cine cu virusul TIFF?
4. Care e sacrificiul cel mai mare pe care l-ați făcut să veniți la TIFF?
5. Care e filmul pe care v-ați certat cel mai rău? Tu ce ziceai, celălalt ce zicea?
6. Care e experiența extremă împreună la TIFF?
7. Care film v-a excitat cel mai tare?
8. Care a fost cea mai ingenuoasă întrebuintă a AperiTIFFului?

TIFFARII ITIȘTI

Stau la București, chiar dacă sunt originari din Ardeal, și au deja trei ediții la activ. Ea este Alexandra, el este Dragoș și ambii lucrează în domeniul IT. Le place atmosfera din timpul festivalului și, bineînțeles, filmele.

1. Dragoș: Suntem împreună dinainte să mergem la TIFF, așa că nu pot să-ți dau un răspuns, chiar dacă l-aș avea (râde).
2. Dragoș: Sperăm că undeva în apropiere de *Before Sunrise*.
3. Ambii: A fost o contaminare comună.
4. Dragoș: A trebuit să conduc 700 de km după o săptămână plină de petreceri și a trebuit să renunț la două antrenamente de călărie.
- Alexandra: Eu mi-am luat doar o zi liberă de la serviciu.
5. Dragoș: La *Play* ne-am certat destul de tare. Era un film destul de bărbătesc și ea nu a înțeles de ce

am fost atât de, să spunem, afectat. În copilărie toți am fost umiliți, ba de țigani, ba de băieți mai mari, și a fost destul de dureros pentru mine.

6. A trebuit să mergem prin cluburi până dimineața, în condițiile în care eram morți de oboseală, doar ca să le facem pe plac prietenilor. A fost ceva extrem.

7. Ambii: La *Crazy Horse*, așa, un pic.

8. Alexandra: La Bonțida am cules niște flori de soc, iar AperiTIFF-ul a servit pe post de cornet pentru ele.

TIFFARII PE CARE I-AM AJUTAT SĂ VĂRUIASCĂ

Ea este Ofelia, are 34 de ani și este traducător. El este Gabi, are 33 și este arheolog. Locuiesc când în România, când în străinătate, dar pentru TIFF vin la Cluj fără excepție.

1. Ofelia: Având în vedere că participăm la acest concurs ca un cuplu și că ne-am agățat cu succes cu mult timp înainte de prima

ediție TIFF, n-am fost nevoită să mai apelez la replici de nicăieri ca să mai agăț.

2. Ambii: Cred că se află în jumătatea către *Before Sunset*, cam așa ceva. Din păcate nu-mi vine în minte numele niciunui film pe care să-l dau ca exemplu.

3. Ofelia: Eu zic că TIFF-ul ne-a contaminat pe amândoi, și de atunci ne-a tot sporit pasiunea și interesul.

4. Gabi: Vin de la Berlin special pentru TIFF.

5. Ofelia: Nu ne certăm. Filmul care ne-a scos din calmul obișnuit a fost *Homme au bain*, dar n-am avut o dispută de idei, ci problema a fost că mie mi s-a parut foarte prost și am vrut să plec relativ la început, iar Gabi voia să mai rămână.

6. Filmul care ne-a provocat emoții puternice a fost *Nadir și Simin, o despărțire*.

7. Am văzut în general drame.

8. Au fost cu adevărat utile atunci când am reparat tencuiala din jurul geamurilor nou montate.

TIFFARII ROMANTIC VERSUS DOMINATRIX

Ea e o cinefilă buclată, el e un tip înalt care nu agăță cu replici de TIFF. Experiența memorabilă a Theodoriei și a lui Alex a fost plimbarea prin părăsitul Continental și cel mai tare

s-au certat pe *A Man's Story*.

1. Theodora: Eu nu agăț, mă las agățată. Daaar... mie îmi place să le zic: "You had me at hello!"

Alex: E o dumă dintr-un film de Woody Allen... nu cred că de la TIFF. "Cine o să facă dragoste cu Oviedo? – Să sperăm că toți trei".

2. Alex: La *Before Sunrise*.

Theodora: Eu m-aș putea înscrie și la *Audiția*, dar nu chiar în relația cu el. Așa, ca un concept general.

3. Theodora: Eu pe el! Eu iubesc TIFF.

4. Theodora: Eu mi-am luat concediu 10 zile! Din 23 de zile pe an, e mult.

Alex: Eu nu mi-am dat un examen.

5. Theodora: Pe *Login 2 Life*. Eu ziceam că e foarte ok, e un film care prezintă oamenii care intră în *second life*. Sunt unii care intră în viața aia pentru că sunt un pic deviați sexual, dar pe de altă parte sunt unii deviați sexual care intră în viața virtuală pentru că nu se pot deplasa fizic, efectiv. Era, de exemplu, o tanti foarte inteligentă, în cărucior, care avea pierderi de memorie și care voia să facă în *second life* o organizație pentru cei cu dizabilități, să-i ajute. Am zis că e foarte ok că documentarul a prezentat chestia asta, că eu credeam că *second life* e un fel de World of Warcraft. Am văzut că e un

fel de-a-i ajuta pe cei cu dizabilități.

Alex: Da, dar documentarul a fost de căcat. M-am plictisit.

6. Theodora: Ah, una foarte tare a fost după filmul *A Man's Story*, la Q&A, când regizorul l-a sunat în direct pe Oswald Boateng, să vadă, după întrebarea unei tipe din sală, ce părere are despre faptul că au filmat 12 ani de zile.

Alex: Azi am fost la expoziție în Conti și m-a corupt Theodora să urcăm pe sus prin Conti. Creepy...

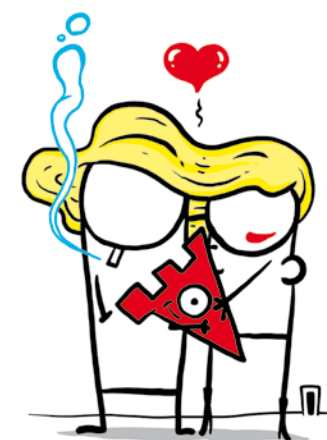
7. Theodora: *Elles*.

Alex: Pe mine niciunul.

8. Theodora: La deschidere am șters scaunele cu el. Odată eram la expoziție la TIFF Art, ploua și, aceeași chestie, l-am pus sub fund.

Au consemnat

Ion Indolean & Oana Moisil

Ce ar putea să se afle în această valiză:

- diamante de contrabandă
- 250.000 de euro
- un costum de supererou.

Puterea poveștilor bine spuse: De Neprețuit

MasterCard crede că talentul de a povesti poate transforma orice lucru banal în ceva captivant.

MasterCard – Sponsor al poveștilor de la TIFF 2012

MasterCard

REȚEAUA
CLUJENILOR
care stau chiar și pe scări
pentru un film bun

Află când să mergi la TIFF

Alege ofertele Vodafone și ai navigare gratuită în aplicația Cinemagia

scanează codul și ia-ți aplicația

power to you

SONY
make.believe

α

NEX-5N

SONY NEX-5N DSLR STANDARD

VINO ÎN PIAȚA UNIRII LA CORTUL SONY
SĂ VORBIM DESPRE FOTOGRAFIE

TIFF
shop

9 iunie 2012:
Reduceri
la PLASE!

@ CASA
TIFF

Vino la TIFF SHOP-ul din CASA TIFF și bucură-te
de prețul promoțional al plaselor TIFF 2012!

MOUTON CADET

MOUTON CADET
BORDEAUX
BARON PHILIPPE DE ROTHSCHILD

MOUTON CADET
BORDEAUX
BARON PHILIPPE DE ROTHSCHILD

le Rosé de MOUTON CADET
BORDEAUX ROSÉ
BARON PHILIPPE DE ROTHSCHILD

beewhere
the city

Dragii mei,
M-am hotărât să-mi prelungesc călătoria.
Îmi plac oamenii pe care-i întâlnesc
și locurile prin care sunt purtat.
Redescopăr, pagină cu pagină, orașul acesta.

P.S.: Vi-l trimit și vouă, prin poștă.

Abonamente: 35 lei/6 luni; 70 lei/ 12 luni
Pe www.beewhere.ro sau prin Zirkon Media.

“Full Moon” International Horror & Fantasy Film Festival

Between 16th and 19th of August, all those in the mood for a good fright are invited to Biertan, to be a part of the first edition of “Full Moon”, the only film festival in Romania focused exclusively on horror and fantasy pics, all with one single common goal: to scare your socks off in the name of a good time. Designed to follow into the footsteps of great genre festivals such as Brussels, Amsterdam, Fantastic Fest Texas, Fantasporto or Sitges, and conceived as a platform for good genre films (a sub-division usually dismissed as “multiplex fare”), “Full Moon” intends to bring to its audiences both entertainment and a little bit of education concerning the evolution of, after all, two of the oldest cinematic traditions. Combining films that show the latest trends in terms of horror & fantasy themes and shooting styles with productions which share specific artistic views (the Spanish horror film school, the gory French style,

etc.) or which have become landmarks (the Hammer horror classics, the German expressionism, the Universal classics of the 30s, etc.), “Full Moon” will have a little something for everybody, from those with an appetite for endless rivers of blood to those with rather more conservative (and less red-inclined) tastes.

The location for the event is, as said in the beginning, Biertan – one of the first German settlements in Transylvania placed between the two “Seats” (Medias and Seica) in the Andreean Diploma from 1224. Situated in a hilly area, not very far from Sighisoara, on the left side of the Tarnava Mare River, in the centre of the village the Biertan spring flows in the Richis spring, the houses and the access ways being situated along these springs. As any other Transylvanian Saxon Community, it had an urban organization, being noticed the franconic style of the rows of houses around the central

square overlooked by the grandiose fortified church of Biertan, an architectural masterpiece, illustrative for the entire area. Out of a total of almost 300 fortified churches built between the 15th and 16th centuries, the church from Biertan preserved very well its previous aspect. This edifice is placed high on a hillock right in the centre of the village, in the center of the transverse valleys boarded by vineyards, maize cultures and forests. The Church, hall type, with three naves, from the period of late Gothic was built in 1500-1516, the chancel of the pre-existent edifice being heighten with a fortified level. The inner wall, from the same period, was fortified during the 16th century with 8 towers, being unfolded in a spiral form, like a three-towered belt around the hill. The present church is embellished by walls painted in the 16th century. Another church occupied the same place before. It can still be observed the frescos from the beginning of the 16th century on the Southern tower of the inner wall as well as the tombstones of the Saxon bishops in the Mausoleum tower. The Baroque and Renaissance contributions date from the 16th 17th, 18th centuries. The walls are painted and the basic structures are made of stone. Accessible by car on regional non-modernized roads (think of it as your own “Jonathan Harker” pilgrimage) or by train, via Medias railway station (about an hour away, so you’re not done with the Harker experience), Biertan is a gorgeous place which, come August 16th, will become THE place to be in.

Codruța Crețulescu

Romanian Days

Everybody in Our Family

The characters in Radu Jude’s second feature film, coming on the heels of *The Happiest Girl in the World*, all live in their own individual bubbles and are disinclined to negotiate communication with others. Aggression can escalate hastily; one joke can lead to a nervous breakdown with physical manifestations, only to return to tenderness as the family carries on like nothing happened. Such are the mechanics of humor in the Romanian family today. The title suggests that we’re all afflicted by this disease (except for an uncle, never you mind...). But the film is not only about the characters’ lack of desire to communicate with each other.

Everybody in Our Family is not, as the poster might suggest, an idyllic film about childhood, but one which places under the microscope a family blasted right out of today’s Romania. A certain Marius (Șerban Pavlu) wakes up in his bachelor studio and, after gulping down a liter of water, puts on a ridiculous pair of glasses and heads out humming Pink Floyd -- carrying a pink octopus on a bike -- to his ex-wife’s house, from where he intends to pick up his daughter Sofia (Sofia Nicolaescu) for a trip to the

seaside. On the way there he stops by his parents’ house (Stela Popescu and Alexandru Arșinel) to pick up his father’s car and also at a flower shop to buy a plant for his ex-mother-in-law (Tamara Buciuceanu-Botez). When Marius reaches his former conjugal home, his ex-wife’s lover (Gabriel Spahiu) doesn’t want to let him take Sofia on the pretext that she’s sick and that Marius’s ex, Otilia (Mihaela Sârbu), who is out taking care of an ingrown toe-nail, doesn’t know about the trip anyway. What started quite slowly as a slice of life gradually becomes a grotesque tragicomedy in which the absurdity of the characters is paralleled only by their selfishness. The acting is pure delight!

With *Everybody in Our Family*, Radu Jude has found his comfort zone as a filmmaker, discarding the minimalism with which he started his film career. The movie has a neorealist beginning, gradually evolves into a soap opera with various levels of vulgarity in which the characters relish exchanging loaded verbal barbs, and ends on a horror note, with a biblical reference to Lazarus raised from the dead.

Iulia Blaga

Meet @ TIFF

Mira Staleva, Deputy Director Head of International Department and Sofia Meetings, an event supported by the MEDIA programme of the EU which aims to promote new projects from young European filmmakers and new films from Bulgaria and the Balkan region to European film festivals, sales agents and distributors. Sofia Meetings is orientated towards professional audience (producers, directors, world sales, distributors, representatives of financing organizations and film festivals). It has two separate modules: **pitching** (presentation of first, second and third feature film projects looking for financial support and cooperation) and **Balkan screenings** (showcase of the latest Bulgarian and regional feature and short films for directors and programmers from different international festivals, world sales companies and journalists).

Julien Ezanno, consultant/expert within CNC, the French national centre of cinematography), created by the act of 25

October 1946, is a public administrative organization with a legal entity status and financial autonomy. It operates under the authority of the Ministry of Culture and Communication, and its principal responsibilities are: regulation, support for the economy of the film, television video, multimedia and technical industries, the promotion of films and television productions and their dissemination to all audiences and the preservation and enhancement of cinema heritage.

Jakub Duszynski, Head of Acquisitions for Gutek Film, a company founded in 1994 to promote independent filmmakers and to distribute their films. The company has released so far almost 250 productions which attracted over 10,5 million admissions in Poland. Gutek Film introduced and released many films by such eminent film directors as Peter Greenaway, Pedro Almodovar, Lars von Trier, Mike Leigh, Jim Jarmusch, Derek Jarman, Park Chan-wook or Wong Kar-Wai.

Peter Torkelsson, Senior Sales Executive for NonStop Sales, an international sales company for quality feature films and tv-productions with commercial potential. The company represents more than 500 titles of all genres, new and classical from more than 25 production companies, local Scandinavian and from the rest of world. NonStop Sales always aims on expanding its library and representing new titles. We will be very happy to discuss how we can support your international expansion and sales or if you are a buyer we will be pleased to present our current titles as well as classical library. Through our network within Turner we can also find many other possibilities, both on sales as well as acquisitions.

Robert Lakatos, co-founder of The Argo Audiovisual Association, whose main goal is to put the basis of film production in Transylvania. In order to do that, Argo is producing and co-producing films of young

filmmakers, and contributing to the films of the elder members of the association. The association is in close contact with the film department of Sapientia University from Cluj, and with Inforg Studio in Hungary, making several co-productions with them.

Dan Burlac, producer with Elefant Film, the Romanian division of the Swiss based Elefant Films (founded in 2004 by director-producers Alex Iordachescu and Ruxandra Zenide), created to produce and co-produce independent feature films, documentaries, shorts and experimental films. Elefant Films has established a network with international partners, in order to establish co-productions between Switzerland and other European countries. Elefant Films is a member of the GARP (Group Directors Writers Producers) since 2005 and serves on its committee since 2006. One of the company’s latest productions, *Killing Time*, is screening in the Romanian Days section at TIFF.

Where the Girls Aren't

Every festival needs a little scandal. The organizers might publically deny it, but let's face it: scandal means people are talking, and the media yearns for something to latch onto that gives them fodder for the next day's – or week's – pages. (Of course there's also insider gossip that only makes it as blind items on Twitter, but I'll pass over those for now...) This year in Cannes, which warrants multiple indignations per edition or we all feel cheated, the final scandal was the prizes, but initially it was the lack of women directors. I was surprised by all the coverage this issue got, because I kept thinking: did everyone just wake up?

If I were really a good boy I suppose I'd go back to the Cannes editions of the last two decades and analyze the percentage of films in the programme directed by women, but I really don't need to do that; we know it's pitifully small. This year's special edition of AperiTiff also highlighted the problem not just with their cover, "The Death of Mr. New Wave" (the italics are mine though implied in the title), but with an insightful column by Corina Şuteu. Here at TIFF there seems to be a higher number of women directors than usual, yet I'm willing to bet that Mihai Chirilov wasn't using gender as a criterion for inclusion in the various sections, nor should he. The

problem of course isn't that there aren't enough films by women directors programmed at festivals: the problem is there aren't enough women directors, period.

I was struck by Şuteu's discussion in her column of the lack of gender discrimination in former Soviet bloc countries. As an American raised in a liberal household where political discussions formed a significant part of dinner table conversation, I've been keenly aware since childhood of such issues as misogyny, racism, homophobia, anti-Semitism, etc., etc. And I've always assumed that the struggle for equality is never-ending, because true acceptance of others within a general population is one of those goals that must be constantly fought for despite the sloth-like success rate. But hey, I never dreamed in a million years that Americans would elect a black man as president, so there are signs of hope. Soon perhaps it will be time for a woman in the White House, but that's for another discussion.

Şuteu highlights four recent women directors: Mona Nicoară, Miruna Coca-Cozma, Anca Damian, and Ivana Mladenovic, most of whom have films screened this year in TIFF. Others include Adina Pintilie and Ioana Uricaru. The numbers are growing, which is a great sign, though I wonder how much that's the case in other countries. Italy of course offers

AperiTiff Magazine Team; Photo Nicu Cherciu

a particularly bad example, but so too does the United States. In 2005 the American University of Cairo Press published *The Encyclopedia of Arab Women Filmmakers*, and I can promise you it's a considerably thicker volume than anything that might be printed on American women filmmakers. There were a growing number in the 1910s, and then a hope of things picking up in the 1950s and again in the 1970s, yet the lack of opportunities rarely extended beyond the experimental film world.

The issue however isn't limited to directors. Where are the great female roles? Not the supporting characters, not the stereotyped, interchangeable cut-outs. When I was at the Odeon the other day I looked around at posters for the new releases and my heart sank: countless superhero films plus *Snow White and the Huntsman*, *Ice Age 4*, *Dark Shadows*. Hey, I'm all for entertainment, and I love a good ride as much as the next, but are we really so immature that we can't support *Spider Man 17* as well as films featur-

ing complex female protagonists (and I'm not talking about Lara Croft or, frankly, the lead in *Klip*)? Obviously the length of Todd Haynes' *Mildred Pierce* precludes theatrical play, yet I wonder if something similar, and only two hours long, would get the green light. Don't forget the source material as well: the novel was published in 1941. Could Romanian cinema fill this enormous gap? I'm not seeing it yet, but I'm not giving up hope.

Jay Weissberg

Free Reel Romania coming soon to a village near you...

Tudor Giurgiu; Photo: Nicu Cherciu

We want to bring cinema to the disenfranchised and marginalised," says Yoram Allon, executive director of UK-based Cinephilia Services Ltd, who is behind a non-profit project called Free Reel Romania which aims to run a series of screenings of international and Romanian films and filmmaking workshops in five rural communities of Northern Romania later this summer.

Allon was at TIFF earlier this week with Free Reel Romania project manager Jodie Taylor to bang the drum about the new initiative, appeal for public or private donations to aid in the running costs as well as identify potential new partners for sponsorship or col-

laborative partnerships from the film and television industry.

Allon explains that one of the reasons why Romania was chosen for this pilot project was the fact that this country has already seen such initiatives as TIFF's Let's Go Digital and EducaTiff as well as Cristian Mungiu's film tour for 4 Months, 3 Weeks and 2 Days which tried to bring the cinema experience to the people outside of the main centres of population.

Free Reel Romania has attracted the partnership of several Romanian NGOs including Art We and CREATIV as well as the logistical support and provision of film copies by such film festivals as the Next International Film Festival, Bucharest's One World Romania Human Rights Documentary Festival, Astra Documentary Festival in Sibiu, TIFF, and the Open City London Documentary Festival.

According to Allon, the short filmmaking workshops in rural communities which have restricted access to cultural activities will be open to young people aged between 18 and 24, "but we won't mind if Grandad wants to join in as well!"

Shorts produced in the workshops will subsequently be screened to local communities and toured around Romania as part of a mobile cinema touring programme as well as being showcased in special screenings at well-established film festivals in Romania and the UK.

In addition, Allon would like participants to gain a better understanding of the important connection to film festivals, hence the partnerships with the five film festivals.

"I feel Free Reel Romania will be great opportunity to bring documentaries closer to where they belong, to those forgotten communities that are so often the subject of good films," says filmmaker Alexandru Solomon, director of One World Romania. "It would also give those people a valuable tool to express themselves, thus closing the circle."

Since Romania is one of the lowest ranking countries in the EU for cultural consumption and only has around 75 cinemas in the whole country, Free Reel Romania could help, as TIFF festival director Tudor Giurgiu suggests, "to fill this lack and bring the cinema experience closer to those who need it. I fully support this project and hope that it will have a successful future in our country."

Martin Blaney

TIFF Party – The Swan Contest

Photo: Adi Marinici

www.pma.ro

InterogaTIFF

Dieter Kosslick, Director of the Berlinale

“Tudor and I have something in common in that we both started as festival directors in 2002 and we’ve been friends ever since,” says Berlinale chief Dieter Kosslick on its first visit to TIFF this year. “It was always clear that I should come to Cluj some time, but it had only been due to organisational reasons that it hadn’t worked out before,” he explains.

Photo: Nicu Cherciu

But his first 24 hours at the festival had already made him a new convert to TIFF. “My first impressions were that it reminded me of Sarajevo as it was a few years ago - where you really feel that such an enthusiasm has been triggered in the town with the people on the streets and in the cinemas. You really see that things are vibrating and I hope that this feeling will be preserved because these are the festivals of the future.”

Kosslick has seen his fair share of festivals over the years, both good and bad, but he is in no two minds about giving top marks to TIFF for the level of its organisation. „Tudor and Chiri must definitely keep this size and not

try to grow any more,” he recommends. „The point of no return is when you get too big and are then not able to meet everyone like we could on Thursday evening.”

Kosslick, whose contract as festival director at the Berlinale runs until 2016, also mentions how impressed he is by the structure of the overall festival programme as well as special programmes like Jan Harlan’s presentation of 100% Kubrick.

“What I like the most is how they have such good taste in the visual appearance of their materials and how they have produced publications [like the AperTIFF special edition]. It is not only reader-friendly, but is also nice to look at.” While acknowledging the importance of Cannes for the success of recent Romanian cinema, Kosslick also points out that Berlin has also played its own part in the „Romanian film miracle“ with 23 feature films and shorts shown under his tutelage at the Berlinale between 2002 and 2012.

The films screened in Berlin range from Cristi Puiu’s Golden Bear winning short *Cigarettes and Coffee* (2004) through Tudor Giurgiu’s Panorama title *Love Sick* (2006) and Bogdan Mustata’s Golden Bear winner

A Good Day For A Swim (2008) to Constantin Popescu’s Forum film *Portrait of the Fighter As A Young Man* (2010) and the two titles invited to the Competition: Peter Strickland’s *Katalin Varga* (2009) and Florin Serban’s *If I Want To Whistle, I Whistle* (2010). Strickland’s film received a Silver Bear for Sound Design, while Serban’s hard-hitting social drama picked up the Silver Bear Jury Grand Prix and the Alfred Bauer Prize.

When asked how he feels about TIFF being “inspired” by initiatives at the Berlinale like the Talent Campus and Shooting Stars, Kosslick is his usual joking self: “The best compliment for us is when it is copied. I am absolutely against claiming the copyright of a good idea.”

Indeed, since 2002, there have been around a dozen new initiatives launched during Kosslick’s term of office heading up the Berlinale, including the aforementioned Talent Campus, Culinary Cinema, Perspektive Deutsches Kino, and so on.

“It’s been good that there have been ideas which could have a universal currency,” Kosslick says.

Martin Blaney

COOLPIX

SUNT UN ULTRA ZOOM

Aproiați-vă la maximum de momentele cele mai importante cu ajutorul obiectivelor NIKKOR de calitate profesională, care echipează toate aparatele zoom Nikon COOLPIX.

www.nikonisti.ro

■ Editorial

La final

A m fost întrebată de mai multe ori la ediția asta de TIFF ce am cu "noul val" de tot fac mișto de el. Păi, îmi pare bine că există și că pot să-l ironizez din când în când. M-au amuzat copios și clipurile de la premiile Gopo. Discuțiile de pe la petreceri și terasele de aici, la fel.

Dar să nu se supere regizorii români prea tare, e grozav că se tot vorbește de ei; asta înseamnă că încă sunt relevanți. E o lecție pe care, de pildă, Hollywood-ul a învățat-o demult: că "dă bine" să mai suporti, din când în când, o ironie, că e cool să te autoironizezi. Altfel de ce divele hollywoodiene ar strânge din dinți și și-ar sublima grimasele atunci când unul ca Ricky Gervais le înfige grosolan cuțite în piept? E un soi de penitență (închipuită, evident) pentru faptul că sunt mereu în centrul atenției. E dovadă de "maturitate". Cât despre noul val, am senzația că s-a cam învechit. Orice curent care își propune să dărâme niște clișee cu un soi de manifest artistic absolutist, sfârșește prin a reinstaura altele. Mă irită acele filme care maschează minimalismul prin vid și lipsa de idei și care încep să semene frapant unul cu celălalt. Ceea ce a fost inițiat dintr-

un soi de rezistență, a ajuns *establishment*, o manieră obligatorie de a gândi cinema-ul. Și orice dicton vine cu o cotă puternică de derizoriu. E sănătos să miștocărești orice idee fixă, orice valoare ce se pretinde inatacabilă. Dacă nu ești în stare să râzi puțin de tine, te pândește pericolul autoindulgenței și al gomoșeniei. Oare faptul că din ce în ce mai multe pelicule românești sunt sufocate de timpuri morți (mulțumesc, domnule Caranfil, că ați pus punctul pe I când ați spus, deunăzi, că regizorii români nu știu să "strângă") și neagă importanța "elipsei", nu e cumva o consecință a acestei prea mari luări în serios? Nu orice cadru pe care-l compui e esențial pentru omenire. Puțină ironie și simț al proporțiilor te coboară pe pământ, printre muritori. Așa că să nu se supere cineștii români când unii și alții îi vorbesc, chiar și de rău: să se supere atunci când toată lumea o să-i lase complet în pace.

Publicul de film din România e o enigmă totală - poate și pentru că nu s-a făcut până acum vreun studiu în ceea ce-l privește. Ce-i mișcă pe oameni în săli? Cu siguranță, nu filmul românesc, dacă te uiți la cifre. Doar la TIFF, sălile sunt luate cu asalt (și în acest an, au fost bătute orice recorduri în materie de încasări). Nu sunt sociolog sau demograf, însă am câteva observații la prima mână:

- iubitorii de arthouse și de filme de festival formează o specie aparte care iubește în egală măsură întunericul sălilor de cinema și lumină de "afară": le place expunerea, adoră să se adune împreună, să socializeze, să converseze, să analizeze, să se facă văzuți și auziți. Iar un mall sau cineplex nu le dă ocazia asta. Un festival de film, da.

- snobismul cultural nu trebuie niciodată ignorat: foarte mulți vor să simtă că participă la un act cultural; de aceea teatrul, cu toate ritualurile, toaletele și pauzele sale de foaier, n-o să-și piardă niciodată publicul. TIFF-ul e ca o succesiune de premiere de Purcărete.

- TIFF-ul a devenit atât de mare, atât de "obligatoriu", încât dacă îl ratezi, riști să pici de fraier.

- de cele mai multe ori, pachetul contează mai mult decât conținutul (oricât de bun ar fi acesta); și ce pachet vibrant și colorat are TIFF-ul...

În orice caz, TIFF-ul e un experiment care a luat deja proporții de fenomen de masă; e încă o mirare, e încă un miracol; poate ar trebui mai bine descifrat, poate că ar trebui să vină aici sociologi, antropologi, oameni de marketing, doctoranzi să-și ia notițe. Până una altă, mă bucur de mister.

Anca Grădinariu

TRANSILVANIA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

11TH EDITION | 1-10 JUNE | CLUJ-NAPOCA

FREE

CITY

TOURS

DAILY TOURS AT 11:00 AND 15:00
MEET US AT THE **TIFF HOUSE**
(UNIVERSITĂȚII STREET, NO.6)

FOR MORE INFORMATION VISIT THE INFOPOINT
WWW.CITY-TOURS-EVENTS.RO

ROMANIAN
CULTURAL
INSTITUTE

www.icr.ro

I COR

BUCUREȘTI BERLIN BRUXELLES BUDAPESTA CHIȘINĂU ISTANBUL LISABONA LONDRA MADRID
NEW YORK SEGHEĐIN PARIS PRAGA ROMA STOCKHOLM TEL AVIV VARȘOVIA VENEȚIA VIENA

AQUA CARPATICA

Atunci când copilul tău bea apă dintr-o sticlă, simți că este în siguranță. În foarte multe cazuri e ca și cum ar bea mai mult sau mai puțin îngrășămintă chimice, urme de nitrați. Aceștia ajung în pânza freatică și astfel în multe din sticlele pe care le cumperi.

În România legea permite de 5 ori mai mulți nitrați (50 mg/L, NO₃) decât limita admisă de medici pentru copii, adică limita maximă 10 mg/L, NO₃.

AQUA Carpatica plată are cel mai scăzut conținut de nitrați dintre apele minerale necarbogazoase, plate din România.

NO₃: 0,80 mg/L

AQUA CARPATICA

RECOMANDATĂ
de Societatea Română
de Pediatrie.

ÎNTOARCEREA LA PURITATE

ACUM disponibilă în noua sticlă
avantajoasă de: **2L**

www.aquacarpatica.com www.facebook.com/aqua.carpatica

18+ PENTRU CEI PESTE 18 ANI
www.desprealcool.ro

Gala TIFF 2012

CONCURSUL NAȚIONAL DE SCENARII

organizat de HBO România în parteneriat cu
Festivalul Internațional de Film Transilvania

Își desemnează în această seară câștigătorii:

- "Premiul HBO pentru cel mai bun scenariu de lung metraj" în valoare de 3000 USD
- "Premiul HBO pentru cel mai bun scenariu de scurt metraj" în valoare de 1500 USD
- "Premiul HBO pentru cel mai bun scenariu de documentar" în valoare de 2000 USD

SUPERNOVA
powered by

Electrogrup